

Про потоп

Індійські міфи

Давним-давно людина на ім'я Ману, син Вівасват, зведений брат Ями, зачерпнув воду для вмивання, і не помітив, як в глечик до нього потрапила маленька рибка.

- Збережи мені життя, о Ману! - Сказала рибка, - а я врятую тебе.

- А від чого ж ти можеш врятувати мене? - Здивувався Ману.

- Скоро почнеться страшний потоп, який знищить все живе, але я допоможу тобі ... - відповіла рибка.

- Добре, - відповів Ману, - а чим я можу допомогти тобі?

- Поки я маленька, кожна рибина норовить мене з'їсти. Але якщо ти спочатку будеш тримати мене в глечику, а потім, коли я підросту, випустиш в ставок, а коли й ставок стане мені тісний - віднесеш до моря, то тим самим ти збережеш мені життя, бо коли я стану великою рибою ніщо не буде мені вже погрожувати.

Ману так і зробив. Незабаром маленька рибка виросла і стала величезною рибою джхаша з рогом на голові. Відпустив її Ману в морську глибину, але перш ніж відплисти, риба сказала: "Побудуй корабель, о Ману! Всього нічого залишилося до того дня, коли

вода погубить живе. Зроби ж корабель і чекай мене. А коли настане потоп, зійди на корабель, і я врятую тебе ".

Ману зробив все так, як сказала риба. І ось відкрилися небеса і дощ став затоплювати землю. Припливла риба до Ману, і він прив'язав мотузку від корабля до риби, і вона стала його порятунком в розбурханому морі. Не було ні клаптика землі, тільки розбурхані навколо корабля морські вали. Все живе, що жило на суші, загинуло. Без втоми пливла риба, утримуючи на хвилях пристанище Ману, не даючи хвилям і вітру втопити корабель. Нарешті вдалині показалася вершина самотньої гори, до якої вода так і не змогла дістатися. «Я виконала дане слово, - сказав риба. - Будь обережний тепер, о Ману, бо ти остання людина на Землі, і якщо з тобою щось трапиться, не відродиться рід людський ». Ману послухався мудру рибу, і спускався з гір повільно, очікуючи, поки не спаде вода. Від нього-то і походять всі люди ...